

Arrest

nr. 149 955 van 24 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 april 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. KORTLEVEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 december 2014 dient de verzoekende partij in België een asielaanvraag in.

1.2. Op 21 januari 2015 wordt een overnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten op grond van artikel 12 (2) of (3) van de verordening nr. X van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 604/2013).

1.3. Op 13 maart 2014 verklaart Frankrijk zich overeenkomstig artikel 12 (4) van de verordening X akkoord met de overname van de verzoekende partij.

1.4. Op 16 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:.

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 15.12.2014 asiel in België. De betrokkene legde een kopie van een identiteitskaart van Irak en een op 27.09.2004 afgegeven huwelijksakte voor. Een raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 12.11.2014 een visum aanvraag bij de Franse consulaire diensten in Bagdad en dat het visum werd verstrekt.

De betrokkene werd gehoord op 19.12.2014 en verklaarde dat hij in augustus 2014 van Irak naar via Turkije vloog. In 2014 -de betrokkene kan de precieze vertrekdatum niet weergeven- vloog hij vanuit Turkije naar Frankrijk met zijn eigen paspoort en een door de Franse instanties verstrekt visum. Op 15.12.2014 kwam hij met de trein vanuit Frankrijk naar België. De betrokkene voegde toe dat hij na aankomst in België zijn paspoort vernietigde.

Op 21.01.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Franse instanties, die op 13.03.2015 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij asiel vroeg in België omdat hij vernam dat België de mensenrechten respecteert. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Franse instanties omdat hij niet in Frankrijk wilde blijven.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepende rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers indie lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere

lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals eerder vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Franse instanties omdat hij niet in Frankrijk wilde blijven. We benadrukken dat de betrokkene zich tijdens zijn verhoor beperkte tot de opmerking dat hij niet in Frankrijk wilde blijven. De betrokkene maakte geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die hij tijdens zijn volgens zijn verklaringen korte verblijf in Frankrijk zou hebben ondervonden.

De Franse instanties stemden op 13.03.2015 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

In het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 26.01.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 29, alinea 3).

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Franse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene na het verhoor in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering (AIDA-rapport, pagina 68). De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen™ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse instanties (préfecture du Nord).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat de verzoekende partij benoemt als een eerste middel ‘aangaande het verleende Franse visum’, stelt de verzoekende partij dat zij nooit de intentie heeft gehad in Frankrijk te verblijven en zij steeds de intentie had om naar België te komen, dat zij louter toevallig bij gebreke aan een Belgische ambassade in Bagdad op de Franse ambassade is terechtgekomen, waar men haar vingerafdrukken heeft genomen – en aldus niet in Frankrijk zelf – en men haar een visum heeft verleend. De verzoekende partij vervolgt dat zij enkel door Frankrijk is gereisd met dit, inmiddels reeds vervallen, visum doch niet in Frankrijk wenst te verblijven, dat het door Frankrijk verleende visum dan ook dient gerelativeerd worden in deze.

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In het eerste middel laat de verzoekende partij na op enigerlei wijze aan te geven welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling is geschonden, laat staan dat zij zou aangeven op welke wijze deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Het eerste middel is dan ook geen middel in de zin van artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

2.3. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verwerende partij er terecht op wees dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 12(4) van verordening 604/2013 en dat de verzoekende partij, zoals blijkt uit een raadpleging van de visa-databank, op 12 november 2014 een visum aanvroeg bij de Franse consulaire diensten in Bagdad en dat het visum werd verstrekt.

De verzoekende partij betwist niet dat terecht toepassing werd gemaakt van verordening 604/2013 op grond waarvan de verantwoordelijke staat voor het behandelen van een asielaanvraag wordt aangeduid. Op grond van de regels vastgelegd in voormelde verordening is Frankrijk *in casu* de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag. De verzoekende partij beschikte immers, op het ogenblik van de asielaanvraag in België, over een visum voor Frankrijk dat minder dan zes maanden verlopen was en haar toegang had verschaft tot een lidstaat. Immers blijkt uit de verklaringen van de betrokkene in het Dublin-gehoor dat zij Europa binnenkwam met het verstrekte visum en uit haar verklaringen in het verzoekschrift blijkt dat het visum reeds verlopen is. Het feit dat de verzoekende partij nooit de intentie had om in Frankrijk te verblijven doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

2.4. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. In wat de verzoekende partij benoemt als een tweede middel ‘aangaande de huidige gevaren en dreigingen voor moslims in Frankrijk’, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest).

De verzoekende partij wenst niet te worden uitgeleverd aan Frankrijk gelet op de huidige situatie aldaar, dat het leven voor moslims in Frankrijk na de gebeurtenissen omtrent ‘Charlie Hebdo’ op 7 januari 2015 aanzienlijk gewijzigd is en er meer bepaald een aanzienlijke toename van anti-moslimgeweld is, dat de persartikelen in de bijgevoegde stukkenbundel voor zich spreken, dat er sprake is van een toename van geweld op moslims van 500%, dat zij dan ook een aanzienlijke en gegronde vrees heeft dat haar

mensenrechten als moslim in Frankrijk niet zullen worden gerespecteerd, dat zij haar religie niet in vrijheid en veiligheid zal kunnen beleven en hierbij het risico loopt met aanzienlijke geweldplegingen geconfronteerd te worden, dat religie en cultuur essentiële onderdelen betreffen van de mensenrechten en fundamentele vrijheden en mede aan de basis liggen van een menswaardig bestaan.

Voorts wijst de verzoekende partij erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 dat stelt dat kan aangenomen worden dat alle staten die aan het gemeenschappelijk Europees asielstelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de fundamentele mensenrechten uit het EVRM, dat terecht wordt gesteld dat asielzoekers geen vrije keuze hebben aangaande het land waar zij wensen te verblijven, doch dat evenwel door de gebeurtenissen in Frankrijk begin 2015 de inhoud van voormeld arrest achterhaald is of minstens dient genuanceerd te worden en er wel degelijk met de actuele situatie dient rekening gehouden te worden bij het bepalen van het land dat verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag, dat een uitlevering aan Frankrijk *in casu* in strijd zou zijn met de beginselen uit het EVRM en het EU-Handvest. Concluderend meent de verzoekende partij dat zij aantoonde dat zij door een overdracht naar Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest, te weten onmenselijke of vernederende behandelingen dewelke het rechtstreeks gevolg zijn van het feit dat zij moslim is.

2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr.

45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantooft van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

2.7. De verzoekende partij wijst op de huidige gevaren en dreigingen in Frankrijk voor moslims, na de gebeurtenissen omtrent 'Charlie Hebdo' op 7 januari 2015 en de daaropvolgende toename van anti-moslimgeweld. De verzoekende partij heeft een gegronde vrees dat haar mensenrechten als moslim in Frankrijk niet gerespecteerd zullen worden, onder meer dat zij niet in vrijheid haar religie zal kunnen beleven. Zij meent dat het feit dan kan aangenomen worden dat de lidstaten de grondrechten eerbiedigen dient genuanceerd te worden gelet op de actuele situatie. Zij meent het reëel risico te lopen om te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest, te weten een onmenselijke of vernederende behandeling welke rechtsreeks het gevolg is van het feit dat zij moslim is.

2.8. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij dient in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het reëel risico op een slechte behandeling kan voortvloeien uit handelingen van niet-overheidsactoren; het is dan relevant dat daarbij wordt aangetoond dat de overheden van het land van bestemming niet bij machte zijn om dit risico te voorkomen door passende bescherming te verschaffen (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 40; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 98).

Het administratief dossier bevat geen elementen die erop wijzen dat de verzoekende partij bij overdracht aan Frankrijk omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit het zogenaamde Dublin-gehoor van 19 december 2014 blijkt dat de verzoekende partij geen redenen aanhaalde met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Frankrijk - zouden kunnen rechtvaardigen. Zij maakte tijdens dat gehoor geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Frankrijk persoonlijk zou hebben ondervonden noch maakte zij tijdens het gehoor melding van een vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Frankrijk indien zij zou worden overgedragen. Uit het gehoor blijkt immers enkel dat de verzoekende partij verklaarde dat zij

niet in Frankrijk wou blijven en voorts dat zij op de vraag 'waarom niet?' antwoordde dat er in België mensenrechten zijn.

2.9. Betreffende het betoog van de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift dat zij een gegronde vrees heeft dat haar mensenrechten als moslim in Frankrijk niet gerespecteerd zullen worden, dat zij haar religie niet in vrijheid zal kunnen beleven en het risico loopt met geweldplegingen geconfronteerd te worden en dus een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen als gevolg van het feit dat zij moslim is, stelt de Raad vast dat zij verwijst naar gebeurtenissen van na haar Dublin-gehoor, doch van voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij meent dat zij als lid van een groep, namelijk moslims, een risico loopt blootgesteld te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij, zonder tegen onderhavige beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, op 28 april 2015 overgedragen werd aan de Franse autoriteiten, zodat reeds vragen kunnen gesteld worden bij haar werkelijke 'gegronde' vrees voor het niet respecteren van haar mensenrechten in Frankrijk.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM omwille van het feit moslim te zijn en gelet op de toename van het anti-moslimgeweld in Frankrijk na de gebeurtenissen omtrent 'Charlie Hebdo', elementen die de verzoekende partij niet ter kennis heeft gebracht aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing, voort het eerst kan opwerpen in onderhavig verzoekschrift, herhaalt de Raad dat waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking treedt wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantooft van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Met de toegevoegde persartikelen over de toename van het anti-moslimgeweld in Frankrijk maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat er ernstige redenen zijn om voor waar aan te nemen dat zij als moslim tot een groep behoort die in Frankrijk systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen. Immers blijkt uit het artikel van 17 april 2014 dat de anti-islamitische misdaden vooral gepleegd werden in januari 2015, aldus vlak na de gebeurtenissen rond 'Charlie Hebdo', en dat daarna in februari en maart de anti-islamitische misdaden sterk daalden, meer bepaald van 178 naar 18 respectievelijk 26 misdaden. Het artikel duidt er dan ook expliciet op dat vooral in de dagen na de aanslagen moskeeën en moslims aangevallen werden alsook dat vooral vrouwen met hoofddoeken het doelwit zijn. Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat er ernstige redenen aangetoond worden om het bestaan van een praktijk van systematische blootstelling aan slechte behandelingen als moslim in Frankrijk, voor waar aan te nemen. De overige artikelen dateren van januari en februari 2015 en zijn aldus niet dienstig om de geschetste situatie in april 2015 te weerleggen daar de erin vermelde incidenten logischerwijze dateren van januari of februari 2015. Heden is informatie betreffende een kortstondige enorme toename van antimoslimgeweld vlak na de gebeurtenissen begin 2015 omtrent 'Charlie Hebdo' in Frankrijk dan ook niet dienstig ter beoordeling van de behandelingen van moslims in Frankrijk.

2.10. Daarnaast wordt nog nagegaan of de verzoekende partij aantooft dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Immers voert zij geen betoog dat zij als asielzoeker en Dublinterugkeerder in Frankrijk onderhevig zou zijn aan onmenselijke of vernederende omstandigheden. Zij toont niet aan dat het systeem van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen zouden vertonen dat een overdracht in het kader van de verordening 604/2013 strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Waar de verzoekende partij nog algemeen gewag maakt van een xenofob klimaat zonder dit enigszins op haar persoonlijke situatie te betrekken, kan dit evenmin in haar geval aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij verwijst naar de toename van het antimoslimgeweld na de gebeurtenissen omtrent 'Charlie Hebdo' begin 2015 in Frankrijk zoals blijkt uit enkele persartikelen die zij voegt bij haar verzoekschrift. Hieruit blijkt echter geen reëel risico voor asielzoekers om in Frankrijk het slachtoffer te worden van een miskenning van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij heeft evenmin gewezen op concrete problemen van racisme of integratie ten aanzien van asielzoekers toen zij in Frankrijk verbleef.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Frankrijk.

2.11. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Aldus kan evenmin enige miskenning van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden weerhouden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER